

Sygn. akt: I C 267/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Przemysław Jagosz
-----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2020 r. w Olsztynie na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹§ 1 k.p.c.

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) Spółka Akcyjna z/s w W.**

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 90.994,39 zł i oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.014 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do zapłaty.

sędzia Przemysław Jagosz

Sygn. akt I C 267/20

UZASADNIENIE

Powód żądał od pozwanego kwoty 91.928,13 zł oraz zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę kredytu gotówkowego, z warunków której kredytobiorca się nie wywiązał, co doprowadziło do wymagalności zadłużenia objętego pozwem (k. 14-15).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W odpowiedzi na pozew zakwestionował, aby doszło do wypowiedzenia umowy, z której powód wywodzi żądanie zapłaty (k. 48).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2017 r. (...) Spółka Akcyjna z/s w W. zawarła z pozwanym M. P. umowę nr (...) o kredyt gotówkowy restrukturyzowany. Bank udzielił kredytu w wysokości 80.186 zł z przeznaczeniem na spłatę innych zobowiązań pozwanego oznaczonych numerami umów: (...) - (...), (...). Kredyt został poddany oprocentowaniu według stałej stopy procentowej w wysokości 9%. Suma całkowitego kredytu i jego kosztów (w tym odsetek w wysokości 28.560,49 zł) została wskazana w umowie na kwotę 108.746,49 zł.

Okres kredytowania został ustalony na 84 miesiące, przy czym pierwsza rata wynosiła 1.294,60 zł. Kolejne raty w kwotach określonych w harmonogramie spłat, płatne miały być do 3 dnia każdego miesiąca.

Bank upoważniony był do obciążenia kredytobiorcę kosztami czynności windykacyjnych podejmowanych w przypadku nieterminowej spłaty zobowiązań.

Strony ustaliły, że od zadłużenia przeterminowanego Bank nie pobiera odsetek, zaś w przypadku rozwiązania Umowy będzie pobierał odsetki maksymalne określone w art. 359 § 2¹ k.c., które w dacie podpisywania umowy wynosiły 10%.

W § 13 postanowiono, że umowa może zostać wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, między innymi w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez niego zdolności kredytowej. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa cała kwota wraz ze wszystkimi odsetkami i kosztami miała stać się wymagalna bez dodatkowych wezwań.

Kredyt został wypłacony w dniu 20 czerwca 2017 r. tj. w dniu zawarcia umowy. Zgodnie z dyspozycją pozwanego otrzymane środki zostały przeznaczone na spłatę innych zobowiązań tj.:

a) kwota 31.247 zł na poczet spłaty umowy o kredyt nr (...) - (...),

b) kwota 48.939 zł na poczet spłaty umowy o kredyt nr (...).

Powód spłacił w terminie pierwszą ratę kredytu, zaś następne spłacał nieregularnie.

(dowód: umowa k. 16-17, oświadczenie o możliwości zapłaty pierwszej raty k. 18, dyspozycje wypłaty kredytu restrukturyzacyjnego k. 19, historia rachunku pozwanego k. 32-34 i 61)

Pismem z 11 lutego 2019 r. (...) S.A. wezwało pozwanego do zapłaty wymagalnego kapitału kredytu z odsetkami w wysokości 23.694,18 zł w terminie 14 dni z zastrzeżeniem, że nieuiszczenie wskazanej kwoty może doprowadzić do wypowiedzenia przez Bank umowy i postawienia całej kwoty kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Pismo zostało nadane w placówce pocztowej 15 lutego 2019 r., a doręczone w dniu 12 marca 2019 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 20, potwierdzenie nadania pisma w placówce pocztowej k. 21-23, potwierdzenie doręczenia k. 78).

Pismem z 8 marca 2019 r. (...) S.A. z/s w W. wezwała pozwanego do zapłaty zadłużenia wymagalnego w terminie 30 dni, wskazując, że po upływie tego terminu umowa uleganie rozwiązaniu, a całkowite zadłużenie opiewające na 90.698,55 zł stanie się natychmiast wymagalne. Pismo zostało nadane w placówce pocztowej w dniu 14 marca 2019 r., a odebrane w placówce pocztowej w dniu 1 kwietnia 2019 r. Jeszcze po wypowiedzeniu umowy powód zachęcał pozwanego do kontaktu w celu wypracowania najlepszego rozwiązania spłaty zadłużenia.

(dowód: wypowiedzenie k. 24, dowód nadania k. 25-26, pismo zachęcające do ugodowego rozwiązania sporu k. 27, pismo potwierdzające doręczenie przesyłki k. 79).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 148¹ § 1 oraz § 3 k.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, a żadna ze stron w swoich pierwszych pismach procesowych nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy.

Ponieważ żadna ze stron nie żądała przeprowadzenia rozprawy, a przedstawione dokumenty nie były ostatecznie kwestionowane co do ich prawdziwości lub pochodzenia, Sąd uznał, że sprawę można rozpoznać na posiedzeniu niejawnym we wskazanym trybie.

Poza sporem było, że strony łączyła umowa kredytu gotówkowego restrukturyzowanego oraz, że kwota kredytu została wypłacona, zgodnie z dyspozycją pozwanego (k. 19, a także k. 28, k. 54).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 pr. bank. przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Pozwany kwestionował wysokość należności głównej, odsetek i kosztów oraz wypowiedzenie umowy, wskazując, że oświadczenia w tym zakresie nie otrzymał.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. W niniejszej sprawie oznacza to, że powód był obowiązany wykazać skuteczność złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu oraz wysokość zadłużenia z tytułu umowy kredytowej.

W ocenie Sądu Bank udowodnił wysokość i wymagalność zadłużenia. W tym celu, oprócz samej umowy, przedłożył do sprawy historię rachunku kredytowego, zestawienie wpłat, naliczania odsetek umownych i karnych, jak również informacje co do dat doręczenia wezwań oraz pism kierowanych do pozwanego, które stanowią wystarczającą podstawę do obliczenia zadłużenia oraz wykazania wymagalności zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu.

Nie ma uzasadnionych podstaw do kwestionowania wiarygodności wspomnianych dokumentów, a przynajmniej takich podstaw nie przedstawił pozwany, któremu zostały one doręczone w toku procesu. Przypomnieć trzeba, że strona, na której spoczywa ciężar dowodu nie musi ograniczać się do dokumentów urzędowych lub prywatnych, lecz może korzystać z wszelkich środków dowodowych, w tym innych form dokumentowych z systemów elektronicznych stosowanych przez banki - takich, jakie zostały przedstawione również w sprawie niniejszej, a które stanowią inny środek dowodowy w rozumieniu art. 77³ k.c. oraz art. 308 i art. 309 k.p.c.

Pozwany ostatecznie nie zaprzeczył tym dokumentom, wobec czego należało uznać, że odzwierciedlają one stan faktyczny.

Za udowodnione uznać zatem należało, że w związku z nieterminowością w spłacie rat kredytu, czyli niedotrzymaniem przez pozwanego warunków udzielenia kredytu (gdyż jego terminowa spłata jest jednym z takich warunków) Bank posiadał przewidziane w § 13 umowy uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Przed wypowiedzeniem pozwany został wezwany do spłaty zaległości, czemu towarzyszyła informacja o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia – zgodnie z art. 78c pr. bank.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało zatem złożone prawidłowo i skutecznie, gdyż pozwanemu wysłano je pod adresem wskazanym w umowie i zostało ono odebrane, co oznacza, że mógł się zapoznać z jego treścią w sposób zgodny z wymogami z art. 61 § 1 k.c.

Skutkiem rozwiązania umowy było postawienie w stan wymagalności całej kwoty niespłaconego kapitału kredytu wraz z wszelkimi naliczonymi odsetkami, które zostały udokumentowane w historii rachunku, a sposób ich naliczania został dodatkowo wskazany w piśmie procesowym z 15 czerwca 2020 r. (k. 53).

W tym zakresie zwrócić jednak trzeba uwagę, że o ile obliczenie kwoty kapitału i odsetek umownych za okres do 29.04.2019 r. (czyli jeszcze w okresie obowiązywania umowy i przed jej rozwiązaniem wskutek wypowiedzenia) nie budziło wątpliwości, o tyle za zawyżone należało uznać żądanie odsetek od zaległości przeterminowanych

Zgodnie z § 11 ust. 2 umowy od zadłużenia przeterminowanego w okresie trwania umowy powód miał pobierać odsetki w wysokości 0%, czyli w praktyce nie miał pobierać takich odsetek. Uprawnienie do naliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego aktualizowało się dopiero po rozwiązaniu umowy, zaś ich wysokość miała odpowiadać wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie przewidzianych w art. 359 § 2¹ k.c.

Jak już wskazywano, rozwiązanie umowy wskutek wypowiedzenia następowało po 30 dniach od daty doręczenia wypowiedzenia. Skoro oświadczenie o wypowiedzeniu doręczono w dniu 1.04.2019 r., to umowa uległa rozwiązaniu z dniem 1.05.2019 r. Dopiero po tej dacie powód mógł zacząć naliczać odsetki od zadłużenia przeterminowanego.

Z rozliczenia dołączonego do pisma z dnia 11.05.2020 r. wynika, że powód naliczał odsetki karne już wcześniej i objął je powództwem (k. 35). Z tego samego rozliczenia wynika też, że po 1.05.2019 r. odsetki karne naliczone przez powoda wyniosły 151,27 zł, co oznacza, że tylko w takiej wysokości mogły być one uznane za wykazane i należne.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 69 ust. 1 pr. bank., dochodzone roszczenie uwzględniono w zakresie należności głównej w wysokości 79.753,72 zł, odsetek umownych w wysokości 11.089,45 zł oraz odsetek od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 151,27 zł, tj. do kwoty 90.994,39 zł, a w pozostałej części powództwo oddalono – jak w pkt. I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej. Ponieważ roszczenie powoda zostało uwzględnione niemal w całości (poza drobną częścią roszczenia o odsetki), w pkt. II sentencji wyroku na rzecz powoda zasądzone zwrot całości kosztów procesu obejmujących opłatę od pozwu 4.597 zł (k. 5 i 37), opłatę skarbową w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł, tj. łącznie 10.014 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawnienia się orzeczenia, zgodnie z żądaniem w tym zakresie.